

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 251/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., a. s., T., zastúpenej advokátom JUDr. F. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf/7/2011 z 25. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2012 doručená sťažnosť spoločnosti Z., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, príp. „žalobca“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného

práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf/7/2011 z 25. januára 2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13 S 126/2009-58 z 12. októbra 2010 zamietol žalobu sťažovateľky proti žalovanému Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky B. o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutí č. I/226/10230-96547/2009/994159-r a č. I/226/10231- 96549/2009/994159-r zo 17. augusta 2009. Proti predmetnému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sž 7/2011 z 25. januára 2012 rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil.

3. Sťažovateľka sťažnosti uviedla, že „Námietame postup Najvyššieho súdu SR v tom, že sa nevysporiadal podľa § 157 ods. 2/ OSP v odôvodnení s tým, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil vo vzťahu k námietkam nedodržania základných ustanovení daňového konania v súvislosti s výsluchom svedkov v konaní pred správnym orgánom, prípadne iných osôb podľa jednotlivých úkonov, ktoré tvorili ťažké vady vytykané v konaní pred správnym orgánom podrobne rozvedené v odvolaní, napriek tomu, z týchto dôkazov vychádzal.

Tieto dôkazy sa týkali závažnej obrany sťažovateľa o tom, že pri kúpe zlata podľa faktúr bolo toto zlato mechanicky kontrolované, čím došlo k takému zásahu do podstaty tovaru, ktoré vylučovalo aby tovar bol považovaný za investičné zlato.“.

4. Sťažovateľka sa v rámci ústavnoprávneho prieskumu ústavným súdom najmä domáhala „kontroly zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie tých právnych noriem a postupu, ktoré boli aplikované v namietanom konaní a to v súvislosti s tým, že proces zisťovania vykazoval tak závažné vady zmätočnosti, ktoré mali za následok zásah do základného práva na spravodlivý proces, v časti nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a nevysporiadanie sa s námietkami takej intenzity, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd. Tento postup mal aj závažný dopad na porušenie základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. “.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Najvyšší súd... rozsudkom č. 2 Sžf/7/2011 zo dňa 25. januára 2012 porušil základné právo sťažovateľa... vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy...“

Najvyšší súd... rozsudkom... zo dňa 25. januára 2012 porušil základné právo sťažovateľa... na spravodlivý proces/na spravodlivé súdne konanie/ podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru...“

Ústavný súd... rozsudok Najvyššieho súdu... zo dňa 25. januára 2012, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 Eur... “

6. Sťažovateľka ako dôkazný materiál k sťažnosti pripojila žalobu zo 16. novembra 2009, rozsudok krajského súdu č. k. 13 S 126/2009-58 z 12. októbra 2010, odvolanie proti nemu z 2. decembra 2010 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf/7/2011 z 25. januára 2012.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo

slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/7/2011 z 25. januára 2012.

II.A

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

11. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v postupe najvyššieho súdu v odvolacom konaní, v ktorom dospel k záveru, že krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a vyvodil z neho „správne právne závery“, teda stotožnil sa

s odôvodnením jeho rozhodnutia. Taktiež najvyššiemu súdu vytykala nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia (pozri tiež body 3 a 4).

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľku namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/7/2011 z 25. januára 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

14. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako

vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd v úvode oboznámil priebeh konania a z neho vyplývajúce závery správnych orgánov, ako aj relevantné časti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu. Následne oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľky, ktorá uviedla, že: *«... podstatná časť osôb, ktoré sa v konaní k veci vyjadrovali, neboli vypočítané v súlade so zákonom a to buď preto, že neboli vôbec poučení k postaveniu, v ktorom vystupovali, alebo ak boli poučení, boli poučení spôsobom, ktorý mal za následok takú hrubú nezákonnosť, že tieto dôkazy nemohli byť využiteľné, avšak krajský súd mal na tieto vady reagovať a vysporiadať sa s nimi. Poukázal v tejto súvislosti na postup pri výsluchu svedka v zmysle ust. § 131 a 132 Trestného poriadku ako najbližšie použiteľného právneho predpisu. Žalovaný sa týmito ustanoveniami neriadil, a preto podľa žalobcu všetky výsluchy osôb je potrebné považovať za nezákonné a nebolo možné na ne prihliadnúť pri posudzovaní veci, ktorými námietkami sa krajský súd nevysporiadal. Ďalšou zásadnou námietkou podľa žalobcu bola skutočnosť, že žalovaný zahrnul pri posudzovaní veci do svojej úvahy aj dokazovanie zápisnicami o ústnom pojednávaní, ktoré boli vykonávané v inej súvislosti v inom časovom období, než v období vykonávania daňovej kontroly u žalobcu. Ďalej boli vykonávané dožiadania bez toho, aby mal žalobca možnosť sa o týchto úkonoch dozvedieť a nemal možnosť sa ich zúčastniť a vyjadrovať sa k ich obsahu, čím došlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov ako i článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Všetky takéto dožiadania sú podľa žalobcu nezákonné a nemožno na ne prihliadnúť a krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku s týmito skutočnosťami nevysporiadal. Podľa žalobcu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá otázka zakladá právo na odôvodnený rozsudok. Podľa žalobcu otázka, či nakúpené zlato vykazovalo „všetky znaky investičného zlata“ je naopak sporná a táto skutočnosť je základným problémom medzi účastníkmi. Krajský súd bez toho, aby odôvodnil svoj úsudok o tom, prečo a z akých dôvodov nakúpené zlato je potrebné považovať za investičné zlato, tak podľa žalobcu prijal jednoznačný záver, keď sa stotožnil s názorom žalovaného správneho orgánu a nakoľko krajský súd nereagoval podľa žalobcu náležitým spôsobom na jeho námietky, je jeho napadnuté rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľným pre nezrozumiteľnosť a z časti pre nedostatok dôvodov. Taktiež pokiaľ krajský súd na strane 7 odseku 2 napadnutého rozsudku*

uviedol, že skúšanie rýdzosti zlata je upravené v zákone Č. 10/2004 Z. z. a z tohto dôvodu tvrdenie žalobcu o mechanickom zásahu do zlata nemá žiadny relevantný vplyv na posúdenie zlata ako investičného a že tým spôsobom sa ani rýdzosť zlata zistiť nedá, tak podľa žalobcu odôvodnenie v tejto časti vykazuje znaky nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti, pretože puncový zákon, ktorý v ust. § 5 ods. 1 uvádza zákonné rýdzosti, v ust. § 10 uvádza puncovú kontrolu, ktorá spočíva v zistení a overovaní rýdzosti a výsledkom kontroly je puncová značka, avšak nikde v puncovom zákone sa neuvádzajú spôsoby skúšania rýdzosti. Preto podľa žalobcu konštatáciu súdu, že zásah napr. prelomením, vŕtaním nemá žiaden relevantný vplyv na posúdenie zlata ako investičného, nie je možné akceptovať a naopak má vplyv táto skutočnosť na posúdenie zlata, lebo investičné zlato vychádzajúc z ust. § 67 musí spĺňať ako právnu fikciu tri znaky, pričom ak sa napr. tehla rozreže, tak stratí charakter investičného zlata, lebo jej dve časti pôvodnej tehly, ktorá bola považovaná za investičné zlato, už nie sú investičným zlatom, ale sú len dva zliatky. Ďalej žalobca poukázal na spôsoby skúšania rýdzosti zlata. Podľa žalobcu práve naopak takýmto skúšaním, na ktoré poukázal, došlo k zásahu do tvaru a hmotnosti, čo malo za následok, že toto zlato už nemohlo byť považované za investičné zlato, ak by aj pôvodne investičným zlatom mohlo byť. Podľa žalobcu investičné zlato je zlatom, ktoré musí byť akceptované trhom s drahými kovmi a táto podmienka nikdy splnená nebola. Hmotnosť akceptovaných trhom drahých kovov definuje článok 19 Nariadenia Rady (ES) č. 177/2005 zo dňa 17. októbra 2005 o vykonávacích opatreniach Smernice 77/388/EHS o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, pričom odkazuje na Prílohu č. 2 tohto nariadenia. S poukazom na uvedenú Prílohu č. 2 nariadenia je zrejmé, že hmotnosť 1500g až 2000g nie je obchodovateľnou hmotnosťou pre investičné zlato (350 až 400 uncí v celosti), ktoré akceptuje trh drahých kovov. Podľa žalobcu ani z faktúr od spoločnosti E., s. r. o., I., ako to uvádza krajský súd, nevyplýva, že by predmetom obchodu bolo investičné zlato, lebo z faktúr je zrejmá len rýdzosť tohto zlata a označenie, že ide o zliatky, a preto žalovaný správny orgán poukázal i na skutočnosti, ktoré z faktúr nevyplývali. Žalobca taktiež uviedol, že krajský súd sa nevysporiadal s listinou zo dňa 2. 10. 2008 a ďalšou listinou - odpoveďou zo dňa 13. 10. 2008 od Puncového úradu SR, ktorými listinami chcel preukázať, že mal povolenie na vykonávanie zlievárenskej činnosti a bola mu aj povolená pri prvotnej

registrácii a nebol preto povinný žiadať zvlášť o povolenie na výrobu investičného zlata, pričom takéto zlato nebol povinný predložiť na puncovú kontrolu.»

K odvolaniu sťažovateľky sa písomne vyjadril „žalovaný správny orgán Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky“, ktorý žiadal rozsudok krajského súdu „ako vecne správny potvrdiť“.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O. s. p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu... a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p...

Najvyšší súd... s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov správnymi orgánmi ako i krajským súdom zisťoval, či preskúmovacie konanie na krajskom súde bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok.

Odvolací súd dospel k záveru, že v preskúmovacom konaní podľa piatej časti hlavy druhej O. s. p. krajský súd zo zisteného skutkového stavu veci vyvodil správne právne závery a jeho rozhodnutie je potrebné považovať za súladné so zákonom a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty na účely tohto ustanovenia, investičným zlatom je zlato vo forme prútu alebo tehly, ktorého hmotnosť akceptuje trh drahých kovov, ktoré má rýdzosť 0.995 a viac.

Medzi účastníkmi konania, ako to vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v správnom spise ako i v spisovom materiáli krajského súdu, vznikol spor o výklad pojmu „investičné zlato“ a v tej súvislosti, či na daný prípad aplikovať ust. § 67 ods. 1 písm. a/ ... v spojení s ust. § 67 ods. 3..., resp. či na daný prípad je potrebné aplikovať iný odsek ust. § 67 zák. č. 222/2004 Z. z. v spojení s inými ustanoveniami zákona o dani z pridanej hodnoty.

I podľa názoru Najvyššieho súdu SR v prípade, aby bolo možné považovať zlato za zlato investičného charakteru tak musí spĺňať kumulatívne tri zákonné náležitosti, a to formu, rýdzosť a hmotnosť. Je nesporné, že žalobca nadobudol predmetné zlato od obchodnej spoločnosti E., s. r. o., I., pričom E., s. r. o. nakúpila predmetné zlato od svojho jediného dodávateľa C., s. r. o., ktorá spoločnosť zlato nakúpila od spoločnosti M. N. D., s. r. o.

Ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, žalobca si uplatnil v januári a februári 2008 právo na odpočítanie 19 % dane z pridanej hodnoty vo výške 2.569.548,20 Sk z príslušných dodávateľských faktúr, a taktiež si uplatnil právo na odpočítanie 19 % dane z pridanej hodnoty vo výške 1.757.540,--Sk z príslušných dodávateľských faktúr, ktoré sú i súčasťou správneho spisu. Z jednotlivých faktúr vyplýva, že žalobca nakúpil rýdze zlato (Au 999.9/1000) od dodávateľskej obchodnej spoločnosti E., s. r. o., I. v množstvách 3000 gramov, 2000 gramov, 2000 gramov, 2000 gramov, 13000 gramov, 5000 gramov, 2000 gramov, 3000 gramov a 5000 gramov.

V danom prípade je preukázané, že dodávateľ žalobcu a to obchodná spoločnosť E., s. r. o., I. nemala oprávnenie vyrábať investičné zlato alebo pretvárať zlato na investičné, a taktiež z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise vyplýva, že E., s. r. o. nakúpila predmetné zlato od svojho jediného dodávateľa obchodnej spoločnosti C., s. r. o. a to ako investičné zlato. Hmotnosť zlata, ktoré žalobca nakúpil od E., s. r. o., I. je na faktúrach od tejto dodávateľskej spoločnosti uvedená od 2000 gramov až do 13000 gramov v zdaňovacom období január 2008 a od 2000 gramov do 5000 gramov v zdaňovacom období február 2008. Z uvedených dôvodov i odvolací súd považuje potom za správne závery správnych orgánov ako i krajského súdu, že v danom prípade sa jednalo o investičné zlato, ktoré spĺňalo hmotnosť, ktorá je uvedená v nariadení Rady (ES) č. 1777/2000.

Podľa § 67 ods. 3 zák. č. 222/2004.Z. z. od dane je oslobodené, dodanie investičného zlata, nadobudnutie investičného zlata z iného členského štátu a dovoz, investičného zlata vrátane investičného zlata vo forme certifikátu na alokované alebo nealokované zlato alebo obchodovaného na účet zlata vrátane pôžičiek v zlate a swapových obchodov, ktoré obsahujú vlastnícke práva alebo iné práva týkajúce sa investičného zlata, ako aj obchody týkajúce sa investičného zlata zahrňajúce futurity a forwardy, ktoré vedú k prevodu vlastníckych práv alebo iných práv týkajúcich sa investičného zlata. Sprostredkovanie dodania investičného zlata v mene a na účet inej osoby je oslobodené od dane.

Podľa ods. 4 tohto ustanovenia platiteľ, ktorý vyrába investičné zlato alebo pretvára zlato na investičné zlato, môže sa rozhodnúť, že dodanie investičného zlata inému platiteľovi bude zdaňovať. Sprostredkovanie dodania investičného zlata v mene a na účet inej osoby môže byť tiež zdaňované, ak sa toto sprostredkovanie týka dodania investičného zlata, ktorého dodanie sa platiteľ rozhodol zdaňovať.

Vzhľadom na vyššie uvedenú citáciu príslušných odsekov ust. § 67 zákona o DPH, keďže je nesporné, že dodávateľ žalobcu a to obchodná spoločnosť E., s. r. o. nevyrába investičné zlato a keďže je nesporné, že táto spoločnosť nemala oprávnenie vyrábať investičné zlato a ani pretvárať zlato na investičné zlato a od svojho dodávateľa a to spoločnosti C., s. r. o. nakúpila výlučne len investičné zlato, je potom podľa názoru odvolacieho súdu tiež len logické a prirodzené, že žalobcovi mohla predat' iba zlato, a to zlato, ktoré má charakter investičného zlata.

Podľa názoru Najvyššieho súdu... vzhľadom na uvedené skutočnosti námietka žalobcu, že správne orgány ako i krajský súd sa nezaoberali príslušným povolením, ktoré mal na vykonávanie zlievárenskej činnosti, je nedôvodná, rozhodujúce je totiž nesporné zistenie, že dodávateľ žalobcu obchodná spoločnosť E., s. r. o., I. dodala žalobcovi investičné zlato od R a teda je nesporné, že žalobca nadobudol od E., s. r. o., I. investičné zlato, ktoré je v zmysle ust. § 67 ods. 3 zákona o DPH oslobodené od dane. Vzhľadom na túto skutočnosť, je potom z právneho hľadiska skutočnosť, či mal žalobca alebo nemal príslušné povolenie na zlievárenskú činnosť, úplne právne irelevantná i podľa názoru odvolacieho súdu. Správne konštatuje krajský súd, keď uvádza, že rozsiahle dokazovanie, ktoré vo veci vykonal správca dane potvrdilo, že nákup a predaj zlata bol v krátkom časovom odstupe realizovaný v reťazci obchodov uzavretých medzi spoločnosťami M. N., s.

r. o. – C., s. r. o., N. E., s. r. o., I. – Z., s. r. o., T. V danom prípade je logické, keďže nemohla vzniknúť za daného skutkového a právneho stavu veci daňová povinnosť v zmysle § 67 ods. 3 zákona o DPH obchodnej spoločnosti E., s. r. o., pretože nadobudnutie investičného zlata v prípade tuzemských dodávok je oslobodené od dane, tak následne žalobcovi Z., s. r. o., T. ako odberateľovi nemohlo vzniknúť právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH.

Pre úplnosť veci odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobcovi ako odberateľovi v žiadnom prípade nemohlo vzniknúť právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH z vyššie uvedených dôvodov, pretože nielen dodávateľská spoločnosť žalobcu E., s. r. o., I., ale ani žiadna ďalšia dodávateľská spoločnosť v rámci obchodného reťazca a to M. N., s. r. o. – C., s. r. o., N. – E., s. r. o., I. nemá oprávnenie na výrobu investičného zlata a ani zlato nepretvára na investičné zlato a preto nesporne aj v tomto reťazci nákup investičného zlata je v zmysle ust. § 67 ods. 3 zákona o DPH oslobodený od dane, a preto odvolací súd považuje tvrdenie žalobcu, že od spoločnosti E., s. r. o. nenakúpil investičné zlato, za tvrdenie účelového charakteru iba z dôvodu, aby si žalobca z tohto nákupu zlata uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty.

Pokiaľ žalobca namietal, že v danom prípade bolo dôvodné, aby bol žalovaný prihliadol na jeho tvrdenie o kontrole rýdzosti zlatých tehál a že nakoľko došlo k mechanickému poškodeniu týchto zlatých tehál za účelom kontroly rýdzosti zlata, tak i odvolací súd je toho názoru za daného skutkového a právneho stavu, tak ako ho zistili správne orgány, že v danom prípade nebol žiaden dôvod na takéto konanie a podľa názoru odvolacieho súdu ide o tvrdenie účelového charakteru zo strany žalobcu. V danom prípade je totiž nesporné, že príslušné investičné zlato vo forme zlatých tehál, bolo opatrené certifikátom švajčiarskeho výrobcu A. Žiadna z príslušných obchodných spoločností, ktorá v predmetnom reťazci obchodovala s týmto investičným zlatom, nemala oprávnenie vyrábať investičné zlato alebo zlato pretvárať na investičné zlato. Ako vyplýva zo zápisnice o ústnom pojednávaní č. 668/320//48973/2008/Kip zo dňa 10. decembra, 2008 spísanej Daňovým úradom D., konateľ obchodnej spoločnosti C., s. r. o. N. Ing. C. uviedol, že spoločnosť C. s. r. o. N. nakupovala rýdze zlato (999,9/1000) od daňového subjektu M. N., s. r. o. Ďalej uviedol, že rýdze zlato nakupovali vo forme zliatkov a že ďalšej obchodnej spoločnosti predali rýdze, zlato tiež vo forme zliatkov. Z ďalšej zápisnice zo dňa 14. mája 2008 spísanej

Daňovým úradom D. vyplýva, že Ing. C. sa vyjadril, že investičné zlato bolo nakúpené v mesiaci január 2008 za účelom jeho predaja v nezmenenom stave a že nakúpené zlato predáva ďalej ako tovar, pričom investičné zlato nakupuje vo forme zlatej tehly. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 20. marca 2008 spísanej Daňovým úradom D. nachádzajúcej sa v administratívnom spise (doklad s označením č. 19) vyplýva, že čo sa týka nákupu zlata, tak Ing. C. uviedol, že nákup zlata prebieha s certifikátom, kde je uvedené číslo certifikátu a toto číslo je uvedené aj na zlatej tehličke.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 23. 6. 2008 pod č. 668/320/20618/2008/Spa spísanej správcom dane Daňovým úradom D. vyplýva, že dodávateľská obchodná spoločnosť E., s. r. o., I. investičné zlato taktiež nevyrába a že spoločnosť obchoduje so zlatom ako s tovarom, pričom konateľ tejto spoločnosti J. B. uviedol, že investičné zlato nakupuje od spoločnosti C. s. r. o. vo forme zliatkov.

Ďalším preverovaním odberateľa žalobcu a to J. J. Daňovým úradom B. vyplýva, že žalobca odpredal J. J. 13 a 5 kilogramov investičného zlata s certifikátmi A. a 2 kusy zliatkov á 1000 gramov, ktoré J. J. odpredal ďalšiemu odberateľovi. Žalobca odpredal J. J. iba časť nakúpeného investičného zlata. Žalobca si pri predaji investičného zlata neuplatnil daň z pridanej hodnoty a rýdze zlato určené na predaj ako zlato investičné žalobca prijal na sklad a to pod názvom usančné tehly Au 999,9/1000. Žalobca do odovzdávacieho protokolu odberateľa J. J. uviedol čísla certifikátov dodávaných zlatých tehál, ktoré zodpovedajú číslam certifikátov pôvodného výrobcu investičného zlata A.

Ani odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietky žalobcu týkajúce sa údajného porušenia jeho procesných práv v súvislosti s príslušnými dožiadaniami vykonanými inými správcami dane, nakoľko podľa žalobcu mal byť i žalobca na tieto výsluchy prizvaný. V tomto prípade podľa názoru Najvyššieho súdu SR ide zo strany žalobcu prakticky o námietky formálnej povahy, nakoľko napríklad k výsluchu svedka J. J. mal možnosť žalobca prísť a klásť tomuto svedkovi otázky, avšak ako vyplýva z dožiadania vykonaného Daňovým úradom B., konateľka žalobcu Ing. K. S. sa ospravedlnila z neúčasti na tomto výsluchu, keď uviedla, že vzhľadom na korektné obchodné vzťahy s p. J. na toto konanie nepríde. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nemožno konštatovať, že by išlo o také procesné vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutí finančných

orgánov a to i s prihliadnutím na nesporne zistený skutočný stav veci vzhľadom na ďalšie listinné dôkazy získané správcom dane nachádzajúce sa v administratívnom spise.

Skutočnosť, že sa v danom prípade nesporne jednalo o obchodovanie s investičným zlatom, vyplýva i z obsahu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf 76/2009 zo dňa 21. januára 2010. V uvedenom konaní na najvyššom súde ako žalobca vystupovala obchodná spoločnosť M., s. r. o. T., ktorá predtým mala obchodný názov C., s. r. o. N. a od 24. januára 2009 používala obchodný názov M., s. r. o. T. a ku dňu 1. 10. 2009 bola vymazaná ex offo z Obchodného registra.

V danom prípade odvolací súd poukazuje taktiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf 20/2010 zo dňa 24. marca 2011, ktorého právne závery možno aplikovať i na vec žalobcu Z., s. r. o. T., pričom predmetný právny názor Najvyššieho súdu SR z konania 8Sžf 20/2010 si osvojil i Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý svojím uznesením II. ÚS 391/2011-21 zo dňa 7. septembra 2011 sťažnosť príslušného žalobcu ako zjavne neopodstatnenú odmietol, pričom ústavný súd posudzoval obdobnú problematiku, ktorá je i predmetom tohto odvolacieho konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne je súladný so zákonom a preto ho ako zákonný v zmysle ust. § 219 ods. 1. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. potvrdil.»

15. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne

tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf/7/2011 z 25. januára 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie)

nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy

19. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie *základného práva „vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a základné právo na ochranu majetku...“* už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu (*pozri bod 5*).

20. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

21. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012

